

blot gøres en lille Forbedring i den daglige Praksis, og det burde ikke være Tilfældet. Denne Usikkerhed for Industrien forøges naturlig, jo større Antallet af Patenter bliver; selv i et saa lille Land som Danmark, er, som anført, Tallet af Patenter, der aarlig udstedes, 400. Naar der nu foreslaas, at de skulle gælde i 15 Aar, vil Resultatet kunne blive, at der stadig er 6,000 Patenter løbende, og at man altsaa fra Industriens Side maatte holde Øje med de forskellige Patenter. Gaar man til de større Lande, bliver Antallet endnu større. I Tyskland meddeles der omtrent 4,000 Patenter om Aaret, og dersom man vil gøre sig den Uelighed at efterse paa Universitetsbiblioteket, hvor meget disse Meddelelser fylder, saa vil man se, at de betræffende Rækker i Reolerne vokse hvert Aar et Par Aen; de udgøre nogle Gange vor Rigsdagstidende med Tillæg. Følgen deraf bliver altsaa en vis Grad af Usikkerhed i Industrien, at man aldrig ret ved, om man ikke kommer i Kollision med en eller anden Patenthaver, saa snart man forlader de slagte hidtil bekendte Veje. Jeg tror ogsaa fra dette Synspunkt, at man maa komme til en noget snævrere Begrænsning af Patenters Udstedelse end tidligere, og end Lovforslaget formentlig vil føre til. Det anføres ogsaa i Forbindelse hermed som en Hovedindvending mod Patentstyret, at det afføder en Mængde Processer, og navnlig anføres i saa Henseende som et eklatant Eksempel, at det bekendte Firma Christoffe i Paris har maattet føre 167 Processer i 15 Aar til Værn om sin Oneret. Jeg tror, at disse Processer jærlig ville fremkomme og flere i Lande, hvor man hylder Anmeldelsessystemet i Stedet for Forundersøgelsessystemet. Det er en Selvtølge, at, naar der ikke fra det offentlige Side bliver ført nogen Kontrol med de fremkomne Begæringer om Patenter, men man uden videre skal give Patent paa alt, hvad der forlanges Patent paa, maa der komme en ikke ringe Mængde Kollisioner mellem Patenthaverne indbyrdes, og man har jo yderligere set i disse Lande, at dette Anmeldelsessystem benyttes som et Mittel til at udpresse Penge af Opfinderen. Det er nemlig ikke noget til Hindrer for, at man kan anmelden en Opfindelse, som en anden allerede vittelig har Patent paa, og saa udtage

et Patent, som selvfølgelig vil blive dømt ugyldigt, saasnart det kommer til Proces; men da det altid er besværligt og betøsteligt for Patenthaveren at føre denne Proces, henvender den sidste Patenthaver sig underhaanden til ham og tilbyder at tage Patentet tilbage mod en passende Erstatning. Det er ligesom et Mittel til at appresje den første Opfinder Penge, en Appresjning, som han dog bør være sikret imod. Jeg tror, at det foreliggende Lovforslag har fulgt det rette, naar der er holdt paa en Forundersøgelse i Overensstemmelse med den hidtil gældende Praksis, og jeg stønner ikke, at denne Forundersøgelse efter Loven gaar videre end til det, den bør strække sig til, nemlig en Konstatering af, at der ikke tidligere vides at være fremkommet en saadan Opfindelse, at der ikke er givet Patent derpaa i Norge, og at overhovedet de Betingelser, som Loven foreskriver for Patent, ere til Stede. Det sidste maa der forlanges Sikkerhed for, naar der overhovedet skal gives Patent. Jeg kan derfor paa dette Punkt ganske slutte mig til Lovforslaget, og jeg tror, det i det hele taget er baade vel udarbejdet og omhyggeligt behandlet i det andet Ting, saa at jeg i og for sig ikke stønner, at der er nogen Umulighed for at føre det igennem i dette Ting i denne Samling. Det er utvivlsomt ogsaa rigtigt, naar man i Lovforslaget har fastsat en Betaling for Patenter, som gaar ikke lidt over den nuværende Betaling, men som tillige er stigende Aar for Aar. Det er den nødvendige Betingelse for, at Industrien ikke skal blive belejret med en stor Del Patenter, som ingen praktisk og faktisk Betydning have; og Bestemmelsen er ogsaa den, at, naar Opfinderen stønner, at hans Opfindelse ikke mere har den økonomiske Betydning, at det lønner sig for ham at vedblive at betale den aarlige Afgift, saa undlader han at gøre denne Indbetaling, og dermed falder Patentet. Derved vil ganske vist Mængden af Patenter ikke lidt formindskes; men det forekommer mig dog at være et Spørgsmaal, om man ikke gaar vel vidt i at fastsætte 15 Aar som den almindelige Aarrække, for hvilken Patentet gælder. Erfaringer andre Steder fra tyde paa, at det for de fleste Tilfælde er unødvendigt. Det har vist sig i England, at kun omtrent $\frac{1}{3}$ af Pa-